

Kathleen Woodiwiss

Shanna

ROMAN

Deel 1

*Is dit het gruwlijk drakenbeest,
Zo koud van hart en sterk gepeesd,
Nooit en te nimmer moe geweest,
Een strijdbaar ros, alom gevreesd?*

*Grijp dan een zadel snel en vlug
En span het om des monsters rug,
Je moet zij grenzeloos en stug,
Keer nimmer terug.*

*Het beest is trouw en vliegt alom de aard,
Je vindt je schatten, mindert vaart,
Je viert de teugels, 't doel is daar,
Het beest bedaart.*

*De slagtang lang, het scherpste oog dat nimmer zal versagen,
Nu niet gedraald, geen beter beest om mee te jagen.*

Maar nu is 't uit en jij zult niemand meer belagen.

Hoofdstuk 1

Middernacht, 18 november 1749
Londen

De nacht hield de stad in een koude, mistige duisternis gevangen. De lucht was vervuld van de naderende winter. Scherpe rook prikkelde de neusgaten en keel, want in alle huizen werden de kachels opgepookt en aangestookt tegen de kille zeewind die door merg en been ging. Laaghangende wolken lieten fijne druppeltjes vocht vallen die zich vermengden met de roet die uitgespuwd werd door Londens torenhoge schoorstenen, om vervolgens neer te dalen en elk oppervlak als met een dun vlies te bedekken.

De naargeestige nacht verhulde het voorbijgaan van een rijtuig dat door de smalle straten raasde alsof het aan een afschuwelijk onheil trachtte te ontkomen. Het hotste en bolderde gevaarlijk over de kinderhoofdjes, modder en water spatten weg onder de hoge wielen. In de stilte die volgde op het voorbijgaan van de koets sijpelde het zwarte vocht langzaam terug en vormde het spiegelende plassen die bespikkeld waren met regenspatten of keurig geplooid met rimpels. De koetsier, dreigend groot en gehuld in een zwarte mantel, trok aan de teugels en slingerde zijn span appelgrauwe schimmels een vloek toe, maar zijn stem ging verloren in het zware dreunen van stampende paardehoeven en het geratel van spinnende wielen. Het lawaai van het voertuig galmde door de verkillende nacht tot het van alle kanten leek te komen. Het donkere silhouet van het rijtuig fladderde door schemerige poelen van licht die geworpen werden door de flickerende deurlantarens van de barokgevels die het passeerde. Hoog boven de straat starden grijnzende gargouilles vanaf stenen dakranden naar beneden; dunne stroompjes regen druppelden van hun gebeeldhouwde granieten bekken, alsof ze hongerden naar de buit die onder hun hoge zitplaatsen voorbijging.

Shanna Trahern duwde zich achterover in de pluche, rood fluwelen bekleding van het rijtuig om zich schrap te zetten tegen de halsbrekende snelheid. Ze had weinig aandacht voor de trieste duisternis achter de leren gordijnen: in feite was ze uitsluitend bezig met haar eigen gedachten. Ze was alleen en zweeg. Op haar gezicht tekende zich geen enkele uitdrukking af, alleen zwaaide de lantaren zo nu en dan heen en weer als het rijtuig een ruwe slingingering maakte, en dan viel het flauwe lichtschijnsel op de harde, broze glans in de diepten van haar blauwgroene ogen. Geen man die haar nu in de ogen zou kijken zou ook maar een spoor van warmte kunnen vinden om hem aan te moedigen, of een blijk van genegenheid om hem gerust te stellen. Haar gezicht was, hoewel zo treffend mooi en jong, verstoken van elke hartstocht. Zonder het gebruikelijke gehoor van mannelijke bewonderaars in haar nabijheid had ze geen enkele reden om een charmante of minzame houding aan te nemen, al moet gezegd worden dat Shanna Trahern zo iets zelden verder liet komen dan een kortstondige gril. Als ze ervoor in de stemming was kon ze iedereen in bekoring brengen, maar op dit moment lag er een strenge vastberadenheid in haar ogen waar alleen de meest vermetelegeest niet voor zou ineenschrompelen.

Ze krulde haar mooie lippen. 'Ik ben verdoemd. Waren de goden mij gunstig gezind, dan zou deze rit me bespaard zijn gebleven. Welke andere vrouw moet zich op een nacht als deze op de straten wagen om de kwellingen te verlichten die haar stand met zich meebrengen?' Snel doorliep haar geest de bekende gedachtengang. 'Waartoe die wrede speling van het lot dat ik geboren werd onder het verderfelijk gesternte van mijn vaders rijkdom? Was ik maar arm, dan kon ik weten dat een man mij wilde om mijzelf.'

Ze slaakte een zucht in haar zelfbespiegeling en liet alles voor de zoveelste maal nog eens de revue passeren, alsof ze hoopte alsnog een lichtpuntje te vinden. Noch haar schoonheid noch de rijkdommen van haar vader hadden haar geholpen. Een driejarig verblijf in de beste pensionaten van Europa en Engeland had haar tot in het waanzinnige verveeld. Die zogenaamde jongedamescholen hadden zich meer toegelegd op de verschillende, tergend saaie vormen van handwerken dan op de techniek van het schrijven of de kunst van het rekenen. Ze was daar nagejaagd om haar schoonheid en blootgesteld aan de onoprechtheid van jonge losbollen die ten koste van haar hun reputaties trachtten waar te maken. Velen hadden in die tijd de pijn van haar versmading gevoeld en waren ontoemoedigd afgedropen. Toen bekend werd dat ze de dochter was van Orlan Trahern, een van de rijkste mannen die het marktplein ooit hadden bezocht, kwamen al die jonge mannen in behoeftige omstandigheden naar haar hand dingen. Ze kon die melkmuilen niet beter lijden dan de rest, en harteloos had ze al hun dromen doen vervliegen met woorden die zo pijnlijk waren als het scherp van een dolkmes.

Haar desillusie op het punt van mannen had geleid tot het ultimatum van haar vader. Het was allemaal heel simpel begonnen. Toen ze uit Europa terugkwam had hij haar de les gelezen omdat ze nog geen echtgenoot had gevonden.

'Al die bronstige jonge dekhengsten aan de hoven zaten achter je aan, meisje, en jij kon nog geen man krijgen met een naam die je kinderen de verschuldigde erfbied zal bezorgen.'

Zijn woorden hadden Shanna's trots gekwetst en er was een stortvloed van tranen in haar ogen gesprongen. Zonder acht te slaan op haar verdriet was haar vader tegen haar uitgevaren en had hij de sporen nog dieper ingedreven.

'Om den donder, meisje! Waar heb ik mijn fortuin voor vergaard, toch alleen voor mijn eigen nakomelingen? Maar als het aan jou lag zou het nooit verder komen dan jouw graf. Verdoemd nog aan toe, ik wil kleinkinderen! Is het jouw plan een ouwe vrijster te worden die elke man die met een aanzoek komt de deur wijst? Jouw kinderen worden oppermachtig aan het hof als ze een titel hebben om ze te ondersteunen. Ze hebben maar twee dingen nodig om succesvol te zijn in deze wereld en geaccepteerd te worden door het koninklijk huis. Het ene, rijkdom, kan ik ze geven, meer dan jij in je leven kunt uitgeven. Jij kunt het andere voor ze verwerven: een naam die niemand in twijfel zal durven trekken, een naam met zo'n zuivere, voorname afkomst dat er een stevige injectie met gewoon bloed aan te pas moet komen om er weer kracht aan te geven. Voor zo'n naam gaan evenveel deuren open als voor rijkdommen. Maar zonder een andere naam dan Trahern zullen ze weinig meer zijn dan kooplieden.' Zijn stem was aangescherpt door zijn woede. 'Het is mijn noodlot een dochter te hebben, zo mooi dat ze uit de edelste rijken kan kiezen, een dochter die maakt dat baronnen, graven, ja zelfs hertogen kruipen en wegwijnen uit verlangen naar haar. Maar, onnozele kwezel die ze is, ze verbeuzelt haar tijd voor de

ridder in 't zilver op z'n witte strijdroos die haar eigen onberoerde reinheid kan evenaren.'

Het was dom geweest om haar vader onbezonnen en in verhitte bewoordingen van replek te dienen. Al gauw waren ze verwickeld in een heftige woordenwisseling waar abrupt een eind aan gekomen was toen hij zijn gespierde vuist op tafel sloeg en haar verbod nog een woord te zeggen. Zijn ziedende blik was dwars door haar heengegaan.

'Je krijgt een jaar om een keuze te doen,' bulderde hij. 'Je vrijheid eindigt op je eenentwintigste jaar, op de dag van je geboorte. Als je dan nog niet in een aristocratische familie getrouwd bent, neem ik de eerste de beste vrijer die nog jong genoeg is om als je echtgenoot kinderen bij je te verwekken. En al moet ik je in ketenen naar het altaar sleuren, jij zult gehoorzamen!'

Zijn wrede woorden hadden Shanna met stomheid geslagen. Ongelovig had ze er het zwijgen toe gedaan; maar in haar moedeloosheid bedacht ze onmiddellijk dat hij er elk woord van meende. Het woord van Orlan Trahern was een belofte die nimmer geschonden werd.

Haar vader ging op enigszins gedempte toon verder: 'Omdat we het tegenwoordig slecht met elkaar kunnen vinden zal ik me niet met je bemoeien. Ralston vaart voor mij naar Londen. Jij gaat met hem mee, en Pitney ook. Ik weet dat je Pitney om je mooie vingertjes kunt winden, dat was al zo toen je nog een kind was. Maar Ralston is, denk ik, wel in staat een oogje op jullie beiden te houden; in elk geval is hij betrouwbaar genoeg voor mijn plannen. Bovendien mag je je kamenier Hergus meenemen. Op twee december van het volgend jaar is je tijd verstreken en dan keer je terug naar Los Camellos, met of zonder echtgenoot. En als je er geen hebt kunnen vinden, dan neem ik je de zaak uit handen.'

In zijn jeugd had Orlan Trahern het zwaar te verduren gehad. Op twaalfjarige leeftijd had hij moeten aanzien hoe zijn vader, een struikrover uit Wales, langs de kant van de weg voor zijn vergrijpen werd opgehangen. Zijn moeder, die zich gedwongen zag als keukenhulpje te gaan werken, stierf al een paar jaar later aan de koude koorts, verzwakt door jaren van overmatig werken, karig voedsel en gure winterwind. Orlan had haar begraven en gezworen dat hij zichzelf en de zijnen een beter leven zou bezorgen.

Met in gedachten de grijze eik waar zijn vader aan had gehangen, had de jongen hard en verstandig gewerkt; altijd deed hij zijn best eerlijk te blijven, zijn tong was even snel als zijn verstand en hij had een levendige geest. In een ommezien wist hij alles van geld, pacht, rente, investeringen en, niet in de laatste plaats, van de kunst van het behendig speculeren. Aanvankelijk moest de jonge Trahern het geld voor zijn ondernemingen lenen, maar al gauw kon hij uit eigen middelen putten. Toen kwam de tijd dat anderen hem om geld kwamen vragen. Al wat zijn talenten bespeelden vulde zijn geldkisten en hij begon landgoederen te verwerven, en herenhuizen, statige villa's, landerijen. In ruil voor door de Kroon in te lossen promesses had hij een concessie gekregen op een klein groen eiland in de Caraïbische Zee, waar hij zich onmiddellijk op terugtrok om van zijn rijkdommen te genieten en de toevloed van geld op zijn gemak in zijn rekeningen te administreren.

Zijn succes had hem van de kant van de groezelige marktkramers en geslepen kooplieden de titel 'Lord' Trahern opgeleverd, want ontegenzeggelijk was hij heer en meester op het marktplein. De aristocraten gebruikten de titel uit

noodzaak als ze geld bij hem kwamen lenen; het zat hen dwars dat ze gedwongen waren bij hem aan te kloppen, maar omdat ze hem ver beneden zich achtten konden ze hem op het maatschappelijke vlak negeren. Het was Orlans vurig verlangen als hun gelijke geaccepteerd te worden, en het kostte hemzelf weer moeite om dit verlangen te kunnen accepteren. Hij was er de man niet naar om in het stof te kruipen, en hij had geleerd de mensen naar zijn hand te zetten. Nu probeerde hij dat toe te passen op zijn enig kind. In de jaren dat hij bezig was zijn kapitaal te vergaren had hij de nodige kleineringen moeten dulden en deze waren niet in de laatste plaats de oorzaak van de onenigheid die nu tot gevolg had dat zijn beeldschone dochter zich van hem afkeerde.

Maar Shanna was uit hetzelfde hout gesneden als haar koppige en doortastende vader. Toen Georgiana Trahern nog leefde, had zij de ruzies tussen haar echtgenoot en kind gesust en hun twistgesprekken verzacht. Maar toen ze vijf jaar geleden vroegtijdig overleed, verloren ze in haar hun bemiddelaar. Nu was er niemand meer die de wilskrachtige oudere Trahern met zachte drang kon overreden of zijn dochter op haar plichten kon wijzen.

En toch, nu Ralston er was om erop toe te zien dat ze aan haar vaders verlangens voldeed, was Shanna niet in de gelegenheid geweest zijn wensen te veronachtzamen. Na haar terugkeer in Engeland had het niet lang geduurd voor ze opging in een menigte van namen die allerlei vreemde en veelsoortige titels droegen, baron, graaf en dergelijke. Onbewogen kon ze het zwakke punt in elke kandidaat noemen: de een had een grote neus, de ander een vrijpostige hand, een zenuwtrekking, een piepend kuchje, een overdreven hoge dunk van zichzelf.

Het zien van een versleten overhemd onder een vest of een beurs die verschrompeld en leeg aan een riem hing was voldoende om elk aanzoek tot mislukken te doemen. De vrijers wisten dat ze een royale bruidsschat zou inbrengen en dat ze te zijner tijd een fortuin zou erven dat groot genoeg was om zelfs de vruchtbaarste verbeeldingskracht te tarten. Ze werden ijverig en gediensstig, besteedden overdreven zorg aan haar geringste wensen, behalve aan de wens die het meest door haar geuit werd. Ze negeerden haar dringende verzoeken om zich naar elders te begeven en moesten hiertoe gewoonlijk door Pitney worden gestimuleerd. Dikwijls gebeurde het dat de emoties hoog oplaaidden onder de vrijgezellen die haar het hof maakten, wat resulteerde in een handgemeen of een woordenwisseling; en wat begonnen was als een gezellig avondje of een onschuldig uitstapje eindigde in een chaos, waarop Shanna veilig naar huis gebracht werd door haar bewaker, Pitney. Sommige vrijers waren vindingrijk en slinks, terwijl andere brutaal en doldriest te werk gingen. Maar ze zag dat bij de meesten van hen het verlangen naar rijkdom sterker was dan het verlangen naar haar. Ze had de indruk dat niemand iets gaf om een vrouw die, met liefde in haar hart, sobere armoede zou willen delen, nee, hun eerste gedachte gold de rijkdom van haar vader.

Dan was er nog de categorie die alles in het werk stelde om zonder de plichtplegingen van het huwelijk het bed met haar te delen, gewoonlijk om de eenvoudige reden dat ze al gebonden waren aan een andere vrouw. Een buitenlandse graaf wilde haar als maitresse en zwoer haar hartstochtelijk zijn eeuwige liefde, totdat zijn kinderen, zes in getal, zijn aanzoek verstoorden. Deze ervaringen hadden veruit de overhand op de goede en telkens had Shanna weer iets minder reden om gunstig over mannen te denken.

Tot overmaat van ramp kwam daar nog bij dat haar jaar in Londen haar zelfbehoud op zodanige wijze in gevaar had gebracht dat het soms weinig scheelde of het was haar noodlottig geworden. Na het verdrag van Aken waren er soldaten en matrozen losgelaten op de stad en een groot deel van hen trachtte zich, gesterkt door jenevermoed, met misdaad in leven te houden, waardoor de nacht onveilig werd voor wie in onschuld door de straten liep. Shanna had dit één keer gedaan, en dat was voldoende geweest om haar van nieuwe waagstukken te laten afzien. Als de sterke Pitney niet zo snel en doeltreffend had ingegrepen om de onverlaten op de vlucht te jagen, dan zou ze beroofd zijn van haar juwelen en ongetwijfeld ook van haar eer. In april was ze bijna onder de voet gelopen toen ze onder geleide naar de Temple of Peace was gegaan om daar een uitvoering bij te wonen van Händels Music for the Royal Fireworks. In feite werd de opschudding veroorzaakt door het vuurwerk zelf, dat het rococo bouwwerk in lichterlaaie zette dat de koning had laten bouwen ter gelegenheid van het verdrag van Aken. Met afschuw had Shanna moeten toezien hoe de rok van een jong meisje vlam vatte. In allerijl werd het kind tot op haar keurslijf uitgekleed; haar kleren werden vertrapt tot het vuur was gedoofd. Een ogenblik later ontsnapte Shanna zelf aan twijfelachtig letsel toen haar begeleider van die avond haar vastgreep en tegen de grond sleurde. Misschien had ze nog geloof geschonken aan zijn bezweringen dat hij haar alleen maar wilde behoeden voor een afgedwaalde vuurpijl, ware het niet dat hij haar rijgveters in het tumult een heel eind had weten los te werken. De kanonslag was niets in vergelijking met Shanna's woede en zonder acht te slaan op de mensenmassa die zich rond haar verdrong, ofwel om te gluren naar haar half ontblote boezem ofwel om aan de vlammen te ontkomen, haalde Shanna uit en gaf ze de burggraaf een venijnige oorveeg die hem op zijn knieën deed belanden. Ze had zich daarop een weg gebaand door de menigte, tot ze haar rijtuig had bereikt en er weer enigszins fatsoenlijk uitzag. Pitney's kolossale gestalte had verhinderd dat de jonge edelman zich weer bij haar voegde, en Shanna had de terugweg naar huis alleen afgelegd.

Maar dat was nu allemaal verleden tijd. Waar het om ging was dat haar jaar van vrijheid bijna om was en ze nog steeds geen acceptabele levensgezel had kunnen vinden. Al bleef ze natuurlijk een vrouw met een eigen wil. In sluwheid en handigheid deed Shanna Trahern niet voor haar vader onder. Dit was een van die gelegenheden die al haar geslepenheid vergden. En ze was wanhopig genoeg om alles te proberen dat haar kon behoeden voor het lot dat de oude Trahern haar had toebedacht. Dat wil zeggen, alles behalve vluchten. Haar eerlijkheid hield de overhand en ze moest erkennen dat ze, ondanks hun ongenigheid, toch innig van haar vader hield.

Deze middag was haar smeulende hoop weer aangewakkerd toen Pitney, haar trouwe bondgenoot, haar het langverhoopte bericht was komen melden. Zelfs de altijd waakzame Ralston kon haar niet in de wielen rijden. Het was een uitzonderlijk gunstige speling van het lot dat hij al vroeg in de morgen was weggeroepen om een onderzoek te doen naar de schade aan een koopvaardijship van Trahern dat bij de Schotse kust aan de grond was gelopen. Omdat Ralston op zijn minst een week en misschien zelfs langer weg zou blijven, had Shanna er het volste vertrouwen in dat ze alles achter de rug zou hebben voor hij terugkwam. En als alles goed was verlopen, zou hij voor de voldongen feiten gesteld worden en geen kans hebben om het terug te draaien.

Ralston in vertrouwen nemen zou gelijkstaan met het inlichten van Orlan Trahern zelf, en Shanna had zich er met veel zorg van verzekerd dat Ralston overtuigd was van haar oprechtheid en de deugdelijkheid van haar handelingen. Als haar vader er ooit lucht van kreeg dat ze zulke streken in de zin had gehad, dan zou ze met meer te kampen hebben dan met zijn woede alleen. Hij zou zorgen dat zijn dreigement terstond werd uitgevoerd, en ze voelde er niets voor met de gevolgen daarvan te leven, wie de man in kwestie ook zou zijn.

In het beschutte inwendige van de luxueuze Briska voelde Shanna zich ongeduldig worden, en met het ratelen van de wielen als bescherming proefde ze de naam die zo nieuw was voor haar lippen, zo vervuld van beloften.

‘Ruark Beauchamp. Ruark Deverell Beauchamp.’ Niemand kon iets afdoen aan zo’n mooie aanzienlijke naam, en evenmin aan de voornaamheid van de Beauchamps uit Londen.

Nu het rijtuig haar steeds dichterbij het uur der waarheid bracht, kreeg Shanna het heel even te kwaad met haar geweten, maar al gauw verzamelde ze haar moed om haar daad te verdedigen.

‘Het is *niet* verkeerd! Het is een regeling waar we beiden van kunnen profiteren. De man zal zijn laatste dagen aangenaam doorbrengen en krijgt een eervol graf in ruil voor zijn tijdelijke diensten. Over twee weken is mijn jaar voorbij.’

En toch begon de angst te knagen aan haar besluitvaardigheid en tientallen vragen vlogen op haar af als vlermuizen in de nacht. Zou die Ruark Beauchamp geschikt zijn voor haar plannen? Als hij nu eens een of ander gebocheld, afzichtelijk beest van een man was?

Shanna, mooi in elke stemming, spande haar kaken met de wilskracht van een Trahern en zocht naar iets om haar af te leiden van de veelheid van angsten die haar dreigden te overmeesteren. Ze trok het leren gordijn voor het raam opzij en tuurde de nacht in. De eerste nevelslierten trokken door de straten en vervaagden de contouren van de verduisterde kroegen en herbergen die ze voorbijreden. Het was een akelige nacht, maar mist en vochtigheid deerden haar niet. Het waren stormen die haar angst inboezemden, die maakten dat ze zich onbehaaglijk en rusteloos voelde als ze over het land raasden.

Shanna liet het gordijn weer terugvallen en sloot haar ogen, niet bij machte haar spanningen af te reageren. In een poging een eind te maken aan het trillen dat haar bevangen hield, stak ze haar slanke handen diep weg in een bontmof om ze daar stevig in elkaar te wringen. Er hing zoveel af van deze nacht. Ze kon niet verwachten dat alles goed zou verlopen en haar twijfels verijdelden haar pogingen tot rust te komen.

Zou die Ruark haar uitlachen? Ze had de harten van al zovele mannen naar haar hand gezet. Waarom niet ook dat van hem? Zou hij haar verzoek afdoen met een wrede grap?

Shanna zette de bange vermoedens uit haar hoofd. Ze scherpte haar wapens, verschikte het gewaagde décolleté van de rood fluwelen jurk die ze had gekozen. Ze had al haar streken nog nooit ten volle in de praktijk gebracht, maar ze vermoedde dat er geen normale man kon zijn die bestand was tegen een volle laag van tranen.

Ergens in de nacht luidde een klok.

De wielen van het rijtuig ratelden over de keien en het was of Shanna’s hart

het snelle ritme overnam. De tijd bleef roerloos hangen, terwijl de onzekerheid knaagde aan de grenzen van haar bewustzijn. Ergens diep in haar binnenste vroeg ze zich af welke bezetenheid haar hiertoe had gedreven.

Een kreet van haar hart kwam aan de oppervlakte van haar bewustzijn. Waarom moest het zo zijn? Had haar vader het gevoel en de tederheid van de liefde opgeofferd aan zijn hebzucht en zijn vurig verlangen om aan het hof geaccepteerd te worden? Was zij soms niet meer dan een nuttige pion in een groter schaakspel? Hij had innig van haar moeder gehouden en geen aanstoot genomen aan het feit dat Georgiana de dochter van een eenvoudige smid was geweest. Waarom dan moest hij zijn enig kind een verbintenis opdringen die ze verafschuwde?

Het was niet dat ze haar best niet gedaan had. Vanaf het moment dat ze in Londen aankwam was ze voortdurend omringd geweest door vrijers, maar in elk van hen had ze fouten ontdekt. De grootste hekel had ze nog aan degenen die haar het hof kwamen maken met een verlangen naar rijkdom dat groter was dan het verlangen naar haar. Kon haar vader dan niet begrijpen dat ze verlangde naar een man met persoonlijkheid, die ze kon bewonderen en ook kon liefhebben en respecteren?

Er was geen stem die antwoord gaf op Shanna's vragen. Er was alleen het regelmatige stampen van de paardehoeven dat haar steeds dichterbij het uur der waarheid bracht.

Het ruittuig minderde zijn meedogenloze vaart en zwaaide een hoek om. Shanna hoorde Pitney's galmende stem toen ze bolderend tot stilstand kwamen voor de afschrikwekkende voorgevel van de Newgate-gevangenis. Het was of haar adem stokte in haar keel en haar hart sloeg in een chaotisch ritme. Het geluid van Pitney's zware voetstappen op de keien galmde door haar hoofd. Als een verdoemde gevangene wachtte ze tot hij het portier opende en naar binnen leunde.

Pitney was een reus van een man, met brede schouders en een vol, breed gezicht dat paste bij zijn omvang. Een draderige streng taankleurig haar was onder een zwarte, driekante steek op zijn dikke nek samengebonden. Met zijn vijftig jaren kon hij het opnemen tegen twee mannen, of die nu jonger of ouder waren dan hijzelf. Zijn verleden was een mysterie en Shanna had zich er nooit in verdiept, al had ze een sterk vermoeden dat het dat van haar grootvader naar de kroon kon steken. Toch had ze geen zorgen om haar veiligheid als Pitney bij haar was. Hij was bijna een lid van de familie, hoewel sommigen zijn positie zouden hebben omschreven als die van een ingehuurde bediende, want haar vader hield hem in dienst als haar persoonlijke bewaker die, telkens wanneer ze naar het buitenland ging, moest instaan voor haar veiligheid. Op Los Camellos was hij onafhankelijk van Orlan Traherns rijkdom en bracht hij zijn dagen door met het bewerken en vervaardigen van meubilair. De fors gebouwde man diende de dochter evengoed als de vader en was niet geneigd elke ongehoorzaamheid van haar kant aan zijn werkgever over te brieven. In sommige aanlegenheden had hij bewondering voor haar, in andere gaf hij haar raad, en als Shanna de behoefte voelde haar hart uit te storten, dan was het Pitney die haar vaak kon troosten. Hij was haar medesamenzweerder geweest bij andere ondernemingen die de goedkeuring van haar vader niet zouden hebben weggedragen.

'Uw besluit staat vast?' vroeg Pitney met een diepe, raspande stem. 'Zo wilt

u het hebben?"

'Ja, Pitney,' mompelde ze kalm en, met meer beslistheid, voegde ze eraan toe: 'Ik zet door.'

In het schrale licht dat door de rijtuiglantarens werd geworpen, ontmoetten zijn grijze ogen de hare. Op zijn gezicht tekenden zich zorgelijke rimpels af. 'Dan moest u zich maar gereed maken.'

Shanna vermande zich en met koele vastberadenheid trok ze een zware, kanten sluier over haar gezicht en verschikte ze de diepe kap van haar zwart fluwelen mantel, zodat haar identiteit nog beter verborgen bleef en haar lange, met goud doorweven lokken aan het oog onttrokken werden.

Pitney liep voor haar uit naar de hoofdingang en terwijl ze achter hem aan liep, kampte Shanna met een nagenoeg overweldigende aandrang om in tegenovergestelde richting weg te vluchten. Maar ze weerstond deze impuls door te redeneren dat, als dit waanzin was, het huwelijk met een man die ze verafschuwde een hel zou zijn.

Toen ze binnen kwamen hees de cipier zich overeind met een ijver die voortkwam uit pure hebzucht. Hij haastte zich hen te komen begroeten. Het was een buitensporig dikke man met armen als stormrammen. Zijn benen waren zo kolossaal dat hij onder het lopen zijn voeten een flink eind uit elkaar moest zetten, zodat zijn schommelgang op een rollende beweging leek. En toch was hij in al zijn omvangrijkheid niet groot: in lengte kon hij zich nauwelijks meten met Shanna, die voor een vrouw eerder klein dan groot te noemen was. Zijn piepende ademhaling, versneld door de uitputting die het opstaan van hem vergde, vulde het vertrek met een aroma van verschaalde rum, prei en vis. In een ommezien had Shanna een geparfumeerde zakdoek onder haar neus gedrukt om de misselijk makende stank van de vieze uitwasemingen te verlichten.

'Milady, ik was al bang dat u van gedachten veranderd was.' Hicks grinnikte even toen hij probeerde haar hand vast te pakken om daar een kus op te drukken.

Shanna onderdrukte een onwillekeurige huivering en trok haar hand weg voordat zijn lippen haar vingers konden beroeren, waarna ze haar handen veilig wegstopte in de bontmoffen. Ze wist niet wat erger was, hier te moeten staan en die bedwelmende stank te dulden die hem als een onzichtbare wolk omringde, of het walgelijke gevoel van zijn mond op haar hand te verdragen.

'Ik had gezegd dat ik zou komen, mr. Hicks,' antwoordde ze streng. De afschuwelijke geur werd ondraaglijk en opnieuw trok ze de kanten zakdoek uit de mof om deze ijlings naar haar gesluisde gezicht te brengen. 'Alstublieft...', zei ze met gesmoorde stem, 'brengt u me naar hem toe, dan kunnen we onze regelingen treffen.'

De cipier aarzelde een ogenblik en streek peinzend over zijn kin; hij vroeg zich af of hier misschien nog meer uit te slepen was dan hem was beloofd. De enige andere gelegenheid dat de dame zich naar de gevangenis had begeven was bijna twee maanden geleden, en ook toen was ze vrijwel onherkenbaar geweest. Zijn nieuwsgierigheid was buitengewoon geprikkeld, maar ze had niet uitgeweid over de reden waarom ze een veroordeelde wilde ontmoeten. Het vooruitzicht van een welgevulde beurs was zijn stimulans geweest, en ijverig had hij hen de namen gegeven van gevangenen die de galg niet zouden ontlopen; hij had die namen gegeven aan de zwaar gebouwde man die haar vergezelde toen hij ze was komen halen. Tijdens haar eerste bezoek had Hicks zorgvuldig acht geslagen op de ring aan haar vinger en de ingetogen, maar rijke snit van haar

kleren. De veronderstelling lag voor de hand dat dit geen dochter van een arm man was. Ja, die had wel degelijk een vermogen, en hij achtte zich er niet te goed voor daar een nog groter deel van af te troggelen dan hem was toegezegd, als hij dat kon tenminste. En daar zat hem de moeilijkheid. Hij durfde haar nergens om te vragen als haar knecht erbij was, en die kerel scheen onder geen beding van haar zijde te willen wijken.

En toch vond hij het een schande dat een vrouw die zo verleidelijk en aangenaam rook als zij, ook maar één seconde van haar leven zou verspillen door zich af te geven met een verdoemde. Die Beauchamp was een oproerkraaier, de ergste gevangene die hij ooit had ingesloten. Hicks wreef peinzend over zijn vette wang en voelde opnieuw hoe Beauchamps vuist daar onzacht mee in aanraking kwam. Hij zou er heel wat voor geven om die vervloekte schurk gecastreerd te zien. Dat zou zijn verdiende loon zijn. Maar de schelm zou sterven, hij zou zijn gerechte straf niet ontlopen, al zou een trager uiteinde hem, Hicks, meer hebben aangestaan.

Hicks slaakte een diepe zucht en blies de lucht abrupt weer uit.

‘We zullen naar zijn cel moeten.’ De bolle cipier griste een sleutelring van een spijker aan de muur. ‘We houden hem apart van de anderen. Anders zou het hele stel in minder dan geen tijd tegen ons in opstand komen.’ Onder het praten stak hij een lantaren aan. ‘Er moesten vijf roodjassen aan te pas komen om hem te grijpen en in de boeien te slaan toen ze hem in de herberg te pakken hadden. Het is er een uit de koloniën, weet u, een halve wilde, kan ik wel zeggen.’

Als Hicks haar angst had willen aanjagen, dan was hij bij Shanna aan het verkeerde adres. Ze was nu kalm en in het volle besef van wat er gebeuren moest om haar nood te verzachten. Nu ze eenmaal zover was gekomen zou niets haar meer kunnen weerhouden.

‘Breng ons er maar heen, cipier,’ beval ze vastberaden. ‘Er wordt geen duit betaald voor ik me er persoonlijk van heb overtuigd dat Beauchamp geschikt is voor mijn plannen. Pitney hier zal met ons mee gaan voor het geval er moeilijkheden komen.’

De glimlach verdween en Hicks haalde zijn schouders op. Omdat hij geen reden tot uitstel meer kon bedenken tilde hij de lantaren op om hen bij te lichten. Met zijn eigenaardige schommelgang ging hij als eerste het smerige kamertje uit en leidde hen door de zware ijzeren toegang van het hoofdgebouw van de gevangenis, waar hij een schemerig verlichte gang insloeg. Hun voetstappen galmden over de stenen treden terwijl de lantaren akelige, flakkerende schaduwen op de muren wierp. Er heerste hier een beklemmende stilte, want de meeste gevangenen sliepen; alleen was nu en dan een weeklacht of een gesmoorde snik te horen. Uit een onzichtbare bron droop water, en fladderende geluiden uit duistere hoeken bezorgden Shanna huiveringen en een onheilspellend voorgevoel. Ze rilde van angst en trok haar mantel dichter tegen zich aan; ze voelde hoe ellendig de atmosfeer hier was.

‘Hoe lang heeft hij hier gezeten?’ vroeg ze, terwijl ze onrustig om zich heen keek. Het leek haar onmogelijk dat iemand in een hol als dit lang bij zijn zinnen bleef.

‘Een kleine drie maanden, milady.’

‘Drie maanden!’ bracht Shanna stomverbaasd uit. ‘Maar in uw briefje stond dat hij nog maar kort geleden veroordeeld is. Hoe kan dat?’

Hicks snoof verontwaardigd. ‘De rechter wist niet goed wat hij met de knaap